

Nádych a výdych života

V ten deň som sa necítila najlepšie. Moje myšlienky lietali a ja som sa rozhodla ísť na prechádzku. Bývala som v horách s mojou rodinou a preto som vedela kam ísť. Moje najobľúbenejšie miesto bolo vyššie položené a ja som tam trávila čas vždy, keď som bola smutná alebo bez nálady. Rozhodla som sa celkom rýchlo. Zobrala som si bicykel, nejaké občerstvenie a zošit s ceruzou. Rada som kreslila tú scenériu, ktorá ma vždy nadchla. Sadla som na bicykel a vybrala sa lesom. Vlasy mi viali a slnko svietiace na ne ich úplne rozžiarilo.

„Aký krásny deň!“ pomyslela som si. Cesta mi trvala len chvíľu. Pamätám si ako ma tam brával môj starší brat. Prvýkrát som tam bola ako malá a myslela som, že tá nekonečná cesta ma hádam aj zabije. Dnes som mu za ňu vďačná.

V ušiach som mala slúchadlá a počúvala playlist pesničiek vhodný presne na takúto chvíľu. Išla som lesom a sledovala prírodu vôkol. Dnes bola neobvykle čulá. Po ceste som strela veľa zvierat. Keď som bola už skoro na vrchole, tak mi cestu zastavila líška. V šoku som náhle zabrzdila a preletela cez bicykel.

Ako som ležala na zemi a kontrolovala som svoje zranenie, tak som na líšku skoro zabudla. Ona sa zatiaľ pomaly približovala, a keď som sa na ňu lepšie pozrela, tak som mala pocit akoby mala ľudské oči. Jej oči si prezerali moju tvár, bolo v nich vidieť prekvapenie.

Líška po chvíli odbehla, ale ja som tam zostala začudovane sedieť ešte hodnú chvíľu. Zašpinila som si svoj obľúbený žltý sveter, ktorý bol celý od hlíny. Vstala som a usúdila, že sa mi vlastne nič vážne nestalo. Mala som trochu odraté dlane, ale vďaka prilbe na hlave som bola v poriadku. Zvyšok cesty som stále premýšľala nad týmto zvláštnym stretnutím.

Ublížila by mi? Videla som ju vôbec alebo to bola len nejaká hra mojej hlavy? Zdalo sa mi to alebo mala ľudské oči? Sadla som si na bicykel a začala šliapať do pedálov intenzívnejšie. Keď som sa dostala na vrchol, tak som pocítila rozlievajúci sa pocit úľavy. Do očí mi zasvietilo slnko. Stála som tam úplne sama s pocitom akoby som zabudla na svoju podstatu. Zabudla som, že stojím, dýcham. Zatvorila som oči a cítila ako sa mi slnko vlieva do žíl. Emócie z poslednej hodiny sa rozplývali s každým výdychom. Pomaly som roztiahla ruky a načerpávala energiu. Zurčanie vodopádu podou mnou ma ponorilo do mojej hlavy. Neraz som úplne vypla na tomto mieste a prespala tu, lebo som nechcela ísť domov po tme. Cítila som, že dnešok nebude výnimkou a to som ešte netušila, čo sa všetko udeje.

Neviem, koľko som tam stála, keď ma odrazu z krovia za mnou vyrušili kroky. Boli síce jemné a opatrné, ale prebrali ma. Odrazu sa spoza mňa objavil vysoký blond chlapec. Zľakla som sa a zamätkovala. Asi posledné čo som uvidela boli jeho vystrašené oči a jeho ruky ňaťahujúce sa za mnou. Nasledujúce minúty mi pripadali ako nekonečné hodiny. Ja, padajúca, a moje vlasy vejúce za mnou.

Cítila som len pokoj a keď som nakoniec pocítila aj vodu okolo mňa, tak som si myslela, že to bude môj koniec. Ten chlapec sa zjavil pri mne a tváril sa nesmierne vystrašene. Nič nehovoril, ale jeho oči mi vraveli veľa. Vtedy som tie oči spoznala, boli rovnaké ako tej líšky. Ale to predsa nie je možné. Kým som sa čudovala, on pristúpil bližšie. Vtedy som si uvedomila, že nestojím na dne, ale plávam akoby som mala plutvy na nohách. Keď som sa pozrela na svoje ruky, videla som na nich modrý nádych a medzi prstami blany.

Bola som v šoku, ale ešte viac ma šokoval pohľad na chlapca, ktorý už viac chlapcom nebol. Okolo mňa plávala líška, presne tá, ktorú som stretla v lese. V mysli som pocítila šteklenie a začula jeho hlas: „*Prosím, nezľakni sa. Som tvoj priateľ, nie nepriateľ. Viem, že*

ma nepoznáš, ale som pre teba predurčený. Volám sa Jonathan, no moji priatelia ma volajú Jace. Doteraz som o tebe len počul, ale teraz som ťa konečne mohol stretnúť, je mi potešením, Sarah.“

Začala som splašene kopat' nohami či čo som to tam namiesto nich vlastne mala. Snívam, snívam. Zatvorila som oči a začala zhlboka dýchať, keď som jeho hlas započula znova.

„Dovoľ mi všetko ti vysvetliť, a keď s tým nebudeš spokojná, tak uteč.“ Keďže ma to zaujímalo, tak som sa upokojila a dovolila si vyjsť na súš, kde som si stále obzerala nohy. Vyzerali úžasne a ja som svoj úžas neskrývala. *„Prečo to mám? Kto si? Akoto že si stal líškou? Kde máš oblečenie?“* Pri poslednej otázke som sa zapýrila a videla som ako mu zaiskrili oči.

„Vidím, že ťa to zaujíma. Nie si morská panna, to sa neboj, si niečo ako napoly siréna napoly človek. Táto zmena sa prejavuje v 17 rokoch presne v tomto jesennom období. Neskôr sa to môžeš naučiť ovládať. Ja som tu pre teba v každej chvíli. Ja som napoly zviera a napoly človek. Dokážem sa meniť, keď chcem, a oblečenie je stále na mne len v inej forme mňa.“

Dlho sme len tak sedeli. Náhodný okoloidúci by si pomyslel, že šaliem, lebo tam sedím s líškou a úplne potichu hľadáme do vody. Časom sa moja farba pokožky, nohy a ruky zmenili späť bez jediného náznaku po predošlom stave. Zotmelo sa a Jace sa rozhodol ma odprevadiť. Keby som však vedela, že môj domov a bicykel po staršom bratovi viac neuvidím...

Išli sme cestou a ja som cítila nesmierny pokoj. Jace kráčal popri mne a ja som si nevedomou cestu, ktorou kráčame, lebo som sledovala len a len jeho.

Keď sa to stalo, bolo už neskoro na akýkoľvek útek. Jace podišiel dopredu a vložil ruku do vrečka. Keď sa otočil, v ruke držal nôž. Na perách mu hral úsmev vraha alebo skôr psychopata. Skríkla som naňho: *„Prečo? Ako?“*

Vtom som si uvedomila, že mi tie oči boli povedomé, lebo som ho videla v škole, keď mi kúpil latte. *„Vidím, že si na to prišla. Najskôr som si myslel, že som ti toho dal málo, ale ako na teba hľadím, tak vidím, že to bolo priam až príliš.“*

To boli posledné slová predtým ako sa na mňa vrhol. Videla som ako sa mu zablykli oči ako žralokovi pred útokom. Zdvihol nôž a zahnal sa na mňa. Zabodol ho do mňa a ja som pocítila najväčšiu bolesť v mojom živote. V agresii ho vytiahol a s úsmevom znova zabodol. Nevieam, kedy som odpadla, ale asi po piatich zabodnutiach som prestala vnímať bolesť. Ležala som na popadanom lístí a ruky mala rozťahnuté od tela. Vtedy som pocítila ako zo mňa odchádzal život.

Vyvrátila som oči a začala cítiť chlad, ktorý do mňa vchádzal akoby zo zeme, zo vzduchu, z noža aj z neho. Cez stromy presvital mesiac, ktorému som venovala svoj posledný výdych. Moja duša sa však držala tela aj po mojej smrti. Nevieam prečo sa to stalo, ale možno kvôli tomu, aby som videla, ako sa mi úplne neznámy chlapec ospravedľňuje a plače nad mojou mŕtvou. Vtedy som opustila všetko, čo mi už aj tak dávno nepatrilo.